

ΨΕΥΤΙΚΕΣ «ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ» ΩΣ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ: ΤΑ ΑΙΡΕΤΙΚΑ ΨΕΥΔΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΜΟΣΧΑΣ ΚΥΡΙΛΛΟΥ

Ο Πατριάρχης Μόσχας Κύριλλος Gundayaev, για να δικαιολογήσει και να υποστηρίξει τον επιθετικό πόλεμο της Ρωσίας κατά της Ουκρανίας, βασίζεται και σε αιρετικές κατασκευές και ψεύδη . Συγκεκριμένα, στις 4 Νοεμβρίου 2022, με αφορμή την Ημέρα «Εθνικής Ενότητας» και «Στρατιωτικής Δόξας της Ρωσίας» (τις γιορτές που αντικατέστησαν την κομμουνιστική εορτή της «Μεγάλης Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης», που άρχισαν από το 2004), έβγαλε για άλλη μια φορά έναν προπαγανδιστικό λόγο για «την αποκατάσταση της χαμένης εσωτερικής ακεραιότητας της Πατρίδας μας». Σε αυτή την ομιλία, επαναλαμβάνοντας τα τεχνητά ιδεολογικά κλισέ του για «τον ενωμένο ιστορικό χώρο της Αγίας Ρωσίας». ανέφερε για άλλη μια φορά το αγαπημένο του σύνθημα: «Ουκρανία, Ρωσία, Λευκορωσία - μαζί είμαστε η Αγία Ρωσία». (<http://www.patriarchia.ru/db/text/5973837.html>).

Δύο μέρες αργότερα, στις 6 Νοεμβρίου, τόνισε για άλλη μια φορά στο κήρυγμά του: «Εννοώ και τη Ρωσία και την Ουκρανία, και τη Λευκορωσία, η οποία, σύμφωνα με τα λόγια του εξαιρετικού ευσεβούς ασκητή Αγίου Λαυρεντίου του Chernigov, είναι η αγία Ρωσία» (<http://www.patriarchia.ru/db/text/5974368.html>). Αυτό το σύνθημα είναι η βάση ολόκληρης της φονταμενταλιστικής ιδεολογίας του «Ρωσικού κόσμου», που αναπτύχθηκε από τον Κύριλλο Gundayaev, η οποία έχει γίνει η δικαιολογία και η αιτία του τρέχοντος πολέμου επιθετικότητας της Ρωσικής Ομοσπονδίας κατά της Ουκρανίας (περισσότερα σε προηγούμενο μου άρθρο). Αυτό το σύνθημα είναι κατά κάποιον τρόπο το «πιστεύω» του. Ταυτόχρονα, χειραγωγώντας συχνά αυτή τη φράση, ο Gundayaev την αποδίδει ψευδώς στον Ουκρανό άγιο, που έζησε στο πρώτο μισό του εικοστού αιώνα, τον Άγιο Λαυρέντιο του Chernigov (το λαϊκό όνομά του είναι L. E. Proskura, 1868-1950).

«Χερουβική αίρεση»

Όπως δηλώνει ο Πατριάρχης Κύριλλος Gundayaev, «ο πυρήνας του Ρωσικού κόσμου σήμερα είναι η Ρωσία, η Ουκρανία και η Λευκορωσία, και ο άγιος Λαυρέντιος του Chernigov εξέφρασε αυτή την ιδέα στην διάσημη φράση: «Η Ρωσία, η Ουκρανία και η Λευκορωσία είναι η Αγία Ρωσία». Είναι αυτή η κατανόηση του Ρωσικού κόσμου, που είναι ενσωματωμένη στο σύγχρονο όνομα της Εκκλησίας μας (στο «*πασών των Ρωσιών*») (βλ. <http://www.patriarchia.ru/db/text/928446.html>).

Ωστόσο, στην πραγματικότητα, πίσω από αυτά τα λόγια του Πατριάρχη Μόσχας κρύβεται ένα κοινότοπο ψέμα και μια παραποίηση, γιατί ο Άγιος Λαυρέντιος του

Chernigov δεν είπε ποτέ αυτά τα λόγια. Το να αποδίδει κανείς λέξεις και ιδέες στον Άγιο Λαυρέντιο του Chernigov, στις οποίες ο σεβάσμιος ασκητής δεν προσχώρησε ποτέ και τις οποίες ποτέ δεν είπε, συνιστούν πράξη απάτης και πλαστογραφίας, που προπαγανδίζεται σκόπιμα για ιδεολογικούς σκοπούς. Και στην πραγματικότητα, αυτές οι επινοημένες ιδέες είναι αναλφάβητες, και μάλιστα αιρετικές από τη σκοπιά της χριστιανικής πίστεως.

Η απόκρυφη δήλωση που παραθέτει ο Κύριλλος Gundyaev, η οποία αποδίδεται τεχνητά στον Άγιο Λαυρέντιο, έχει στο σύνολό της ως εξής: «Οι Ρους του Κίεβου ήταν μαζί με τη μεγάλη Ρωσία. Κίεβο χωρίς την μεγάλη Ρωσία και χωριστή από τη Ρωσία είναι αδιανόητη για πολλούς λόγους ... Όπως είναι αδύνατο να χωρίζουμε την Υπεραγία Τριάδα, τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα – που είναι ένας Θεός – έτσι είναι αδύνατο να διαχωριστούν η Ρωσία, η Ουκρανία και η Λευκορωσία. Είναι η Αγία Ρωσία μαζί» (Μόσχα: Ρωσικό Πνευματικό Κέντρο, 1994).

Πίσω από αυτά τα λόγια, λοιπόν, κρύβεται μια ανορθόδοξη αιρετική θεωρία, σύμφωνα με την οποία τα υπάρχοντα κράτη της Ρωσίας, της Ουκρανίας και της Λευκορωσίας εξισώνονται με την μία και αδιαίρετη Αγία Τριάδα - Ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός και ο Θεός Άγιο Πνεύμα. Από την σκοπιά της Ορθόδοξου θεολογίας, αυτό δεν είναι παρά βλασφημία και αίρεση, καταπατώντας το βασικό δόγμα της Ορθόδοξης Εκκλησίας: την ενότητα της Θείας Τριάδας, που είναι ο ένας και μοναδικός Θεός στην ουσία, αλλά τριαδικός στις υποστάσεις, ασυγχύτως και αδιαίρετως ένας Θεός. Η αντικατάσταση εννοιών και νοημάτων, μέσα από την ιδέα μιας αδιαίρετης «Αγίας Τριάδος», για να θεμελιωθεί η ιδέα της Αγίας Ρωσίας αποτελεί μια νέα αιρετική θεωρία παρομοίωσης της Αγίας Τριάδας με τρία κράτη, προκειμένου να «ιεροποιήσει» τεχνητά και δικαιολογήσει το αδιαίρετο του «Ρωσικού κόσμου». ως «ενός χώρου τριών αδελφών εθνών της Αγίας Ρωσίας». Στην ουσία υπάρχει μια τεχνητή να θεοποίηση της μυθικής έννοιας της «Αγίας Ρωσίας», και μια πρόθεση να της αποδοθούν οι ιδιότητες μιας «θεότητας», όπου τα τρία ανεξάρτητα κράτη αποκτούν κάποια, προηγουμένως άγνωστη, «ενιαία πνευματική ουσία», μια «τριάδα υποστάσεων, αλλά αδιαίρετη σε μια μόνο οντότητα». Ταυτόχρονα, αυτή η αναλογία ουσιαστικά αρνείται το δόγμα της ενότητας της ίδιας της Αγίας Τριάδας, γιατί αν οι τρεις δημοκρατίες της πρώην ΕΣΣΔ χωρίστηκαν μεταξύ τους πριν από μερικές δεκαετίες, τότε συνεπάγεται ότι η Ευλογημένη Τριάδα μπορεί να διαιρεθεί με τον ίδιο τρόπο...Από την άποψη της Ορθόδοξης θεολογίας, αυτό είναι ξεκάθαρα βλασφημία και αίρεση. Και ο Πατριάρχης Μόσχας Κύριλλος Gundyaev ενεργεί ως υποστηρικτής αυτής της αίρεσης, είναι δηλ. αιρεσιάρχης.

Από τα αιρετικά χαμόσπιτα

Την ίδια στιγμή, ο Πατριάρχης Κύριλλος Gundyaev δεν είναι ο συγγραφέας αυτής της νεοφανούς αίρεσης. Αυτός είναι απλώς ο προπαγανδιστής της. Ο πραγματικός «δημιουργός» αυτής της αίρεσης είναι μια σκανδαλώδης σεχταριστική φυσιογνωμία, η οποία αυτοχαρακτηριζόταν «αρχιεπίσκοπος», ο Χερουβείμ (Degtyar). Αυτός κυκλοφόρησε για πρώτη φορά το 1994 ως δικό του αυτό το ψεύτικο και παραποιημένο δημοσιευμένο βιβλίο για τον Άγιο Λαυρέντιο Chernigov στη Μόσχα. Ανήκοντας στο σεχταριστικό κίνημα των «Σεκατσεβιτών» (Sekachevites), ισχυριζόταν ότι είναι (ψευτο-) «αρχιμανδρίτης» ή και (ψευτο-) «αρχιεπίσκοπος», και ήταν από τους πρώτους που διέδωσε τις ψευδο-ορθόδοξες σεχταριστικές λατρείες «αγιότητας» του Ιβάν του Τρομερού και του Γκριγκόρι Ρασπούτιν στις αρχές της δεκαετίας του 1990 στην Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία. Συμμετείχε επίσης στη διάδοση σεχταριστικής προπαγάνδας κατά του κώδικα και κατά των διαβατηρίων στο εσωτερικό του Πατριαρχείου Μόσχας (βλ. <https://www.religion.in.ua/main/17123-lzhearxiepiskop-xeruvim-degtyar-i-vnutricerkovnoe-sektantstvo.html>). Επιπλέον, ήταν ο

εξομολογητής των Ρώσων εξτρεμιστών της φονταμενταλιστικής Ένωσης Ορθοδόξων Χριστιανικών Εκκλησιών των Μαύρων Εκατοντάδων και Ιεραρχών, που επέλεξαν το σύνθημα «Ορθοδοξία ή Θάνατος» ως σύνθημά τους και προώθησαν τις ιδέες του «Ρωσικού Κόσμου», του Ορθόδοξου φονταμενταλισμού, του ρατσισμού, του νεοναζισμού και της Ουκρανοφοβίας (Σημ. ΦΩΣ ΦΑΝΑΡΙΟΥ: Το ίδιο σύνθημα: Ορθοδοξία ή θάνατος χρησιμοποιούν και οι φιλο-ρώσοι καταληψίες της Μονής Εσφιγμένου στο Άγιον Όρος)

Ο Χερουβείμ Degtyar απετέλεσε επανειλημμένα αντικείμενο διαφόρων σκανδάλων που αποκαλύφθηκαν από τα μέσα ενημέρωσης. Έτσι, ήδη στην περιφερειακή εφημερίδα του Chernigov «Desnyanskaya pravda» της 16^{ης} Ιουλίου 1985 (№ 134 (17167) στο άρθρο της «Δίκαιος άνθρωπος με άπληστα χέρια» απέδειξε την «απάτες» του, καθώς και τις ψυχικές και σεξουαλικές διαταραχές του, και ενημέρωσε ότι από το 1979 έως το 1984 είχε πιστοποιητικό από ψυχιατρείο που δηλώνονταν ότι ήταν διανοητικά ανάπηρος. Είναι επίσης γνωστό ότι το 1983 ο ίδιος νοσηλεύεται στο Περιφερειακό Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Chernihiv για έντεκα μήνες. Και το 1984 κατηγορήθηκε «για απάτη», αλλά σύντομα αφέθηκε ελεύθερος λόγω της ψυχικής αναπηρίας του (βλ. <https://www.religion.in.ua/main/17123-lzhearxiepiskop-xeruvim-degtyar-i-vnutricerkovnoe-sektantstvo.html>).

Το 2013, τα ουκρανικά μέσα ενημέρωσης ανέφεραν την κλοπή περίπου 1,5 εκατομμυρίου δολαρίων από το σπίτι του Χερουβείμ Degtyar στο Chernihiv (βλ.: <https://tsn.ua/ukrayina/grabizhniki-vinesli-z-bidnoyi-hati-monaha-vidlyudnika-po-100-tisyach-dolariv-yevro-i-griven-305349.html>). Και το 2019 ένα νέο σκάνδαλο έλαβε ευρεία κάλυψη από τα μέσα ενημέρωσης όταν, υπό την καθοδήγηση του Χερουβείμ, κλάπηκε από έναν τάφο τη νύχτα η σωρός ενός πρόσφατα αποθανόντος τοπικού ιερέα στο χωριό Moshchenka, στην περιοχή Chernihiv, και κρυφά θάφτηκε σε δάσος στη μέση ενός αλσουλίου, αφού πρώτα κακοποιήθηκε (βλ. <https://tsn.ua/ukrayina/na-chernigivschini-z-mogili-znikla-truna-z-tilom-svyaschenika-hto-i-chomu-poglumivsy-nad-pokiynikom-1444230.html>).

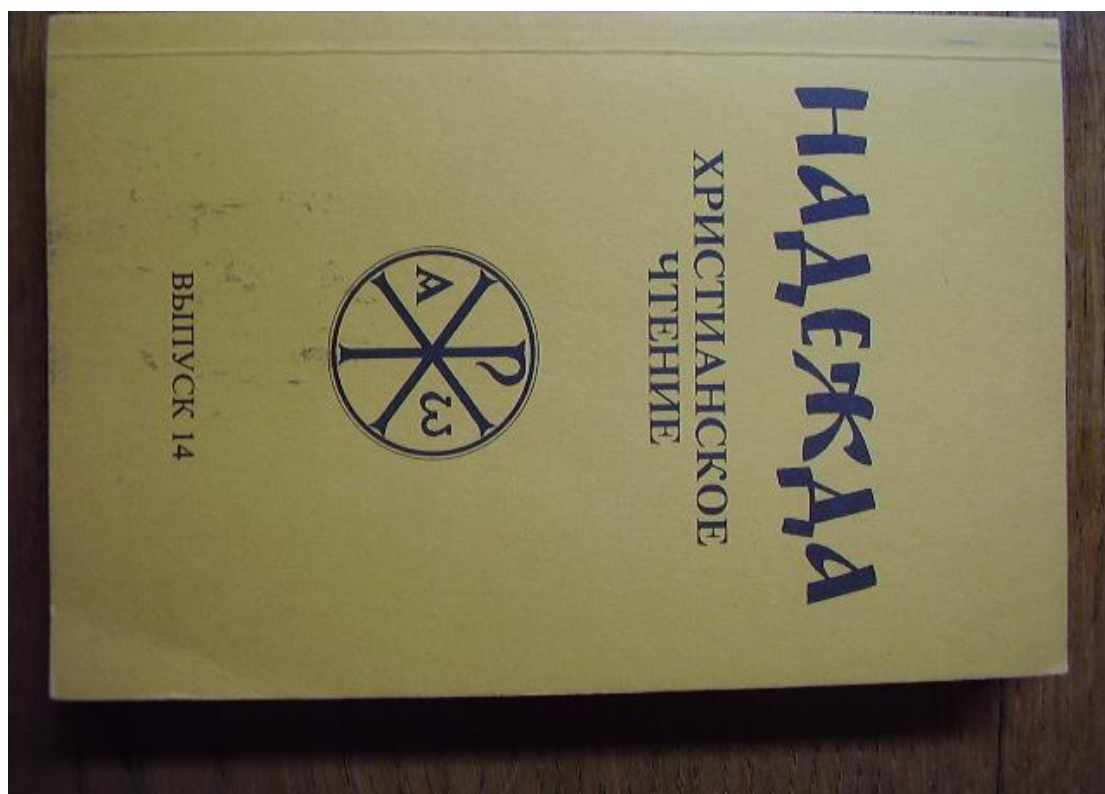

Από τα έγγραφα του προσωπικού του φακέλου, που είναι αποθηκευμένα στα αρχεία της επαρχίας Chernigov της Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας (UOC), γνωρίζουμε ότι ο Χερουβείμ (Degtyar Mikhail Maximovich) γεννήθηκαν στις 2 Φεβρουαρίου 1937, στο χωριό Moshchenka, στην περιοχή Gorodnyansk, στην επαρχία Chernihiv (αν και ο ίδιος πρόσθετε επανειλημμένα 11 χρόνια στην ηλικία του, λέγοντας ότι γεννήθηκε το 1926). Είχε μόλις 7η δημοτικού εκπαίδευση σε αγροτικό σχολείο. Χειροτονήθηκε διάκονος το 1958 και υπηρέτησε ως αδιόριστος κληρικός του Καθεδρικού Ναού της Μεταμόρφωσης του Chernihiv μέχρι το 1960. Στον ίδιο φάκελο αναφέρεται ότι το 1962 ο Διάκονος Χερουβείμ (Degtyar) παραιτήθηκε από το προσωπικό της επισκοπής Chernihiv της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησία-Πατριαρχείο Μόσχας και δεν ανήκε ποτέ ξανά σε αυτήν. Παράλληλα σημειώνεται, ότι όταν ο επίσκοπος Vladimir Sabodan (ο μετέπειτα προκαθήμενος της UOC-MP) ήταν ο επίσκοπος της επισκοπής του Chernihiv από το 1969 έως το 1973, απέφυγε τα επανειλημμένα αιτήματά του Χερουβείμ να επανέλθει στους κόλπους της επισκοπής. Υποδύομενος τον «ιερομόναχο», αρνιόταν να επιδείξει ένα έγγραφο που να επιβεβαιώνει την ιερατική του χειροτονία, μετά από πολυάριθμα αιτήματα των κληρικών της επισκοπής. Ως εκ τούτου, σημειώνεται σε αναφορά της επισκοπής Chernigov του Πατριαρχείου Μόσχας της ΡΟΕ στις 28.09.1969, ότι «επίσημα» το Επαρχιακό Συμβούλιο του Chernigov δεν μπορεί να επιβεβαιώσει ότι είναι πραγματικά ιερομόναχος. Ο ίδιος άρχισε αργότερα να λέει ότι χειροτονήθηκε ιερέας το 1962 στην Άλμα-Άτα του Καζακστάν από τον Αρχιεπίσκοπό Ιωσήφ (Chernov). Ωστόσο, από την αναφορά του Μητροπολίτη της Αστάνα του Καζακστάν Αλέξανδρο (Mogilyov) στις 20.05.2020 (№ 587/438) είναι γνωστό ότι ο «Degtyar M.M. δεν ανήκε ποτέ στους κληρικούς των επαρχιών της Μητροπολιτικής Περιφέρειας του Καζακστάν, και επιπλέον δεν έλαβε ποτέ ιερατική χειροτονία».

Είναι γνωστό ότι από τη δεκαετία του 1970 ο Χερουβείμ Degtyar ανήκε στην παράνομη σεχταριστική αίρεση των «Σεκατσεβιτών», που πήρε το όνομά της από τον ιδρυτή της αίρεσης, πρώην ιερέα της επισκοπής Chernigov του Πατριαρχείου Μόσχας της ΡΟΕ, π. Γεννάδιο Sekach). Οι ηγέτες αυτής της αίρεσης προσποιούνταν ότι ήταν «επίσκοποι» και «μητροπολίτες», παρόλο που στην πραγματικότητα δεν ήταν τέτοιοι. Ταξίδευαν σε διάφορες περιοχές της Σοβιετικής Ένωσης λέγοντας ότι έκαναν διάφορα «θαύματα», χρησιμοποιώντας παραποιημένα έγγραφα και συμμετέχοντας σε παράνομες θρησκευτικές τελετές. Μεταξύ των (ψευτο-) ιεραρχών αυτού του κινήματος, είναι γνωστό ότι υπηρέτησαν επίσημα απλοί ιερείς σε νόμιμες ενορίες του Πατριαρχείου Μόσχας της ΡΟΕ, αλλά μεταξύ των οπαδών τους παρουσιάζονταν παράνομα ως «μυστικοί επίσκοποι». (π. E. Zhiganov, π. A. Lapin, π. A. Piletsky, κ. ά.). Υπάρχει μια θεωρία ότι αυτή η ημι-λαθραία αίρεση δημιουργήθηκε με τη βοήθεια της KGB, προκειμένου να ελέγχουν την εκκλησία των κατακομβών της ΕΣΣΔ και να συγκρατούν τα αντισοβιετικά αισθήματα μεταξύ των πιστών τους. Σε αυτή την αίρεση χειροτονήθηκε «επίσκοπος του Chernigov» ο Χερουβείμ Degtyar στα τέλη της δεκαετίας του 1970 από τους ηγέτες της, τους αυτόκλητους «ψευδο-μητροπολίτες» Γεννάδιο Sekach και Θεοδόσιο Gumennikov, ο οποίος τη δεκαετία του 1960 μαζί τους ήταν κληρικός της επισκοπής Chernigov της UOC-MP. Και στις αρχές της δεκαετίας του 1980 προώθησαν επίσης τον Χερουβείμ στο βαθμό του «αρχιεπισκόπου» (βλ <https://www.religion.in.ua/main/17123-Izhearxiepiskop-xeruvim-degtyar-i-vnutricerkovnoe-sektantstvo.html>).

Η ιστορία μιας ψεύτικης είδησης (Fake news)

Μετά την αγιοκατάταξη το 1993 από την UOC-MP του τοπικού σεβάσμιου ασκητή της περιοχής Chernigiv, του Αρχιμανδρίτη Λαυρέντιου (Proskura), ο Χερουβείμ Degtyar προσπάθησε να χρησιμοποιήσει το όνομα του αγίου για να δημιουργήσει για τον εαυτό του τη δημοτικότητα και την εικόνα του «πρεσβυτέρου». Για το σκοπό αυτό, παριστάνοντας ψευδώς τον εαυτό του ως «μαθητή του Αγ. Λαυρεντίου» παραποίησε την αγιογραφία και την διδασκαλία του, τις οποίες δημοσίευσε για πρώτη φορά το 1994 στη Μόσχα στον εκδοτικό οίκο «Ρωσικό Πνευματικό Κέντρο». Στη συνέχεια, έχοντας τα πνευματικά δικαιώματα για το βιβλίο, το 1996 και τα επόμενα χρόνια δημοσίευσε ξανά αυτό το παραποιημένο έργο σε πολλές χιλιάδες αντίγραφα, τα οποία οι Ρώσοι εκδότες και μεταπωλητές εκκλησιών διένειμαν σε όλες τις επισκοπές του Πατριαρχείου Μόσχας, συμπεριλαμβανομένων και των εν Ουκρανία. Το βιβλίο βασίστηκε στην έκδοση του 1988 του Ρωσικού εκδοτικού οίκου της διασποράς «Posev» (Αριθ. 14), ο οποίος εξέδωσε το πρώτο του βιβλίο με τίτλο «Περιγραφή της ζωής και της διδασκαλίας του Αρχιμανδρίτη Λαυρεντίου Chernigovskii». Το 1991 το κείμενο αυτό αναδημοσιεύτηκε χωρίς αλλαγές από τον εκδοτικό οίκο «Svet Pechersky» της Λάυρας των Σπηλαίων του Κιέβου. Και με βάση αυτή την έκδοση, ο αυτοδιορισμένος «αρχιεπίσκοπος» Χερουβείμ έγραψε τη δική του εκδοχή, αφού άλλαξε το πρωτότυπο και πρόσθεσε τις δικές τους ιστορίες και εφευρέσεις. Έτσι, στη αναδημοσιευμένη έκδοσή του, εμφανίστηκε για πρώτη φορά η αιρετική φράση, που αργότερα προωθήθηκε από τους Ρώσους διδάκτορες της απάτης και τον σημερινό πατριάρχη Μόσχας Κύριλλο Gundyayev, ότι «όπως και η Αγία Τριάδα, ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα - ο Ένας Θεός - δεν μπορούν να διαιρεθούν, έτσι δεν μπορούν να χωριστούν Ρωσία, Ουκρανία και Λευκορωσία. Είναι όλες μαζί η Αγία Ρωσία». Καμιά από τις προηγούμενες εκδόσεις των αγιογραφιών και των εντολών του Αγίου Λαυρεντίου του Chernigov περιείχαν ποτέ αυτές τις λέξεις.

Άλλες αναλφάβητες φάρσες του Χερουβείμ εμφανίστηκαν επίσης για πρώτη φορά στην έκδοση του 1994 της Μόσχας. Συγκεκριμένα, ο Χερουβείμ Degtyar απέδωσε ψευδώς στον άγιο τις δικές του ψευδο-προφητείες, ότι «η Ρωσία, μαζί με όλους τους σλαβικούς λαούς και τα εδάφη τους, θα σχηματίσουν ένα πανίσχυρο βασίλειο με κυβερνήτη έναν Ορθόδοξο βασιλέα, κεχρισμένο από το Θεό. Στη Ρωσία όλα τα σχίσματα και οι αιρέσεις θα εξαφανιστούν...Ακόμα και ο Αντίχριστος θα φοβάται τον Ρώσο Ορθόδοξο Τσάρο. Και όλες οι άλλες χώρες εκτός από τη Ρωσία και τα σλαβικά εδάφη, θα βρίσκονται υπό την εξουσία του Αντίχριστου». (στο ίδιο, σελ.157-158). Οποιοσδήποτε φοιτητής Θεολογίας διαπιστώνει εύκολα ότι τέτοιες απόψεις είναι θεμελιωδώς αντίθετες με την Ορθόδοξη Ιερά Παράδοση και την πατερική εσχατολογία, και ανήκουν στην αίρεση των χιλιαστών. Ωστόσο, πώς, άλλωστε, θα μπορούσε ο Χερουβείμ, που είχε παρακολουθήσει ένα αγροτικό σχολείο μόνο για επτά χρόνια, μπορούσε να γνωρίζει τέτοιες θεολογικές λεπτομέρειες... Ταυτόχρονα, αυτή η ιδέα έχει πλέον αποκτήσει ιδιαίτερη δημοτικότητα μεταξύ των ρωσικών μετα-σοβιετικών ελίτ της KGB-FSB.

Ο Χερουβείμ πρόσθεσε τεχνητά κι άλλες εικασίες και δικές του ιδέες στην έκδοση του 1994, ιδιαίτερα με την καταδίκη του Πατριαρχείου του Κιέβου (που δεν υπήρχε όταν ζούσε ο π. Λαυρέντιος, και δημιουργήθηκε για πρώτη φορά μόλις το 1990), καθώς και την καταδίκη του Μητροπολίτη Φιλάρετου Denisenko του Κιέβου (ο οποίος αποχώρησε από την UOC-MP το 1992) και ακόμη της ΡΟΕ του Εξωτερικού (ROCOR, που το 1990 ανακοίνωσε τη μη αναγνώριση της ιεραρχίας του φιλο-δυτικού ρεύματος των «Σεκατσεβιτών», στους κόλπους των οποίων θεωρούσαν τον Χερουβείμ ως μη κανονικό «επίσκοπο του Chernigov»). Έτσι ο Χερουβείμ, παραποιώντας τη βιογραφία και την διδασκαλία του αγίου, με το πρόσχημα των ψευδών προφητειών προσπάθησε να εκδικηθεί τους ηγέτες τριών δικαιοδοσιών (των ουκρανικών UAOС και UOC-KP και της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας), που άρχισαν να λειτουργούν στον μετα-σοβιετικό χώρο τη δεκαετία του 1990 μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ.

Όλες αυτές οι προσθήκες, που δεν υπήρχαν ποτέ σε καμία από τις προηγούμενες εκδόσεις, εμφανίζονται μετά το 1992. Αυτό επιβεβαιώθηκε από τη γλωσσική εξέταση του κειμένου (για την αυθεντικότητα της συγγραφής) το 1994, η οποία έδειξε σημαντική διαφορά και ασυνέπεια μεταξύ των στυλ λόγου στο μεγαλύτερο μέρος του κειμένου με τις νέες προσθήκες που εμφανίστηκαν στην έκδοση του 1994. Επιπλέον, στις προσθήκες του 1994 υπάρχουν πολλοί όροι και γλωσσικές κατασκευές, οι οποίες δεν ήταν σε χρήση το πρώτο μισό του εικοστού αιώνα και είναι χαρακτηριστικά της δεκαετίας του 1990.

Όταν αυτό το βιβλίο πρωτοεμφανίστηκε στο Chernigov, ηλικιωμένες καλόγριες που ήταν ακόμα ζωντανές εκείνη την εποχή, μαθήτριες και μοναχές του Αγίου Λαυρεντίου, ήταν εξαιρετικά αγανακτισμένες με τέτοια παραποίηση, διαστρέβλωση και τις κατασκευές του Χερουβείμ Degtyar, τον οποίο οι παλιοί ενορίτες του Chernigov θυμούνταν καλά ως σεχταριστή και απατεώνα. Ο συγγραφέας αυτού του άρθρου είχε προσωπικά την ευκαιρία να συζητήσει με αυτές τις παλιές καλόγριες του Αγίου Λαυρεντίου για την διάψευση των όσων είχε γράψει ο Χερουβείμ. Ειδικότερα η ηγουμένη Αμβροσία (Ivanenko, 1926-2006) της μονής Yeletsy του Chernigov, η οποία ήταν δόκιμη μοναχή του Αγίου Λαυρεντίου από το 1942, αρνήθηκε κατηγορηματικά την αυθεντικότητα των παραπάνω δηλώσεων, επανειλημμένα αποκαλώντας τα «χερουβική αίρεση». Ένας τέτοιος χαρακτηρισμός του βιβλίου που εξέδωσε ο Χερουβείμ ακούστηκε, εκτός από αυτήν, και από πολλούς κατοίκους του Chernigov που επικοινωνήσαν μαζί της. Σύμφωνα με την πνευματική θυγατέρα του Αγίου Λαυρεντίου, ο άγιος δεν μίλησε ποτέ για πολιτική και ποτέ δεν εκφράστηκε ή μοιράστηκε έστω και συγκρατημένα τέτοιες απόψεις, γιατί αυτές ήταν αντίθετες με τις εσωτερικές του πεποιθήσεις. Δίδαξε ότι οι μοναχοί πρέπει να μένουν έξω από την πολιτική. Επιπλέον, όλοι όσοι γνώριζαν τον ασκητή μαρτυρούσαν ότι μιλούσε πάντα ουκρανικά στην καθημερινή του ζωή και έτρεφε μεγάλο σεβασμό για τον πολιτισμό και τις παραδόσεις της Ουκρανίας.

Ο τότε μητροπολίτης Chernihiv και Nizhyn, Αντώνιος (Vakaryk, 1926-2003), ο οποίος απαγόρευσε στον Degtyar να λειτουργεί, αλλά και να λαμβάνει τη Θεία Κοινωνία ως σεχταριστή και απατεώνα από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, δεν ευλόγησε τη διανομή αυτού του βιβλίου, που επιμελήθηκε ο Χερουβείμ στην επαρχία Chernihiv της UOC-MP.

Ήταν ο Άγιος Λαυρέντιος μέλος του Πατριαρχείου Μόσχας;

Μεταξύ άλλων, αξίζει να σημειωθεί ότι η πλαστογραφία που διέπραξε ο Χερουβείμ περιείχε και μια προσωπική έκκληση, που την απέδιδε στον Άγιο Λαυρέντιο (Proskura), με το πρόσχημα μιας ψευδούς «προφητείας»: «ότι πρέπει να είμαστε πιστοί στο Πατριαρχείο Μόσχας και σε καμία περίπτωση να μην εισέλθουμε σε κανένα σχίσμα», υπονοώντας τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία, το Πατριαρχείο δηλαδή Μόσχας, και την Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία-Πατριαρχείο Κιέβου (UOC-KP). Τέτοια πολιτικο-εκκλησιαστικά αφηγήματα ήταν αρκετά δημοφιλή στους κύκλους του Ρωσικού Πατριαρχείου στις αρχές της δεκαετίας του 1990, όταν μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης πολλές από τις ενορίες του εντάχθηκαν στην ROCOR, την UAOC, την UOC-KP και την UGCC, απειλώντας με πλήρη διάλυση ολόκληρο το σύστημα του Πατριαρχείου Μόσχας. Παράλληλα, κατά τη μεταπολεμική περίοδο, όταν οι οπαδοί του π. Λαυρεντίου κατέγραφαν τις αυθεντικές του διδασκαλίες, τέτοιες εκφράσεις ήταν εντελώς αδιανόητες, αφού οι κατασταλτικές υπηρεσίες ασφαλείας της Σοβιετικής Ένωσης δημιούργησαν ένα πλέγμα πλήρους υποστήριξης του Πατριαρχείου Μόσχας της POE στην θρησκευτική ζωή της χώρας, και όλες οι εναλλακτικές δικαιοδοσίες απαγορεύτηκαν και εξαλείφθηκαν πλήρως.

Επιπλέον, στο Κρατικό Αρχείο της περιοχής Chernigov από τα στοιχεία των μυστικών υπηρεσιών (NKVD) στο δίτομο έργο με τα πρωτόκολλα ανακρίσεων 1936-1937 του π. Λαυρεντίου (Proskura) με ημερομηνία 19 Σεπτεμβρίου 1936, καθώς και στις καταγγελίες και τα παράπονα από αρκετούς «Σεργιανιστές» ιερείς του Πατριαρχείου Μόσχας της ΡΟΕ, μαθαίνουμε ότι ο άγιος στην πραγματικότητα δεν αναγνώριζε την εξουσία της Συνόδου της Μόσχας με επικεφαλής τον Μητροπολίτη Σέργιο Starogorodsky (μετέπειτα Πατριάρχη Μόσχας) και ήταν ένας από τους ηγέτες του εκκλησιαστικού κινήματος, που εναντιώθηκε στο Πατριαρχείο Μόσχας, γνωστού ως «Αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία»· (ΑΟΕ) στην περιοχή του Chernigov.

Τα έγγραφα της NKVD αναφέρουν ρητά ότι ο π. Λαυρέντιος (Proskura) ήταν «πυλώνας της ΑΟΕ» στο Chernihiv, και δεν αναγνώριζε τον Μητροπολίτη Σέργιο (Stragorodsky) της Μόσχας, και ότι ακόμη αν σε κάποια από τις εκκλησίες άκουγε το όνομα αυτού του ιεράρχη να μνημονεύονται, προκλητικά «βούλωνε τα αυτιά του» δημόσια, καταδεικνύοντας έτσι τη στάση του απέναντι στη φιλοσοβιετική εκκλησιαστική ηγεσία της Πατριαρχείου Μόσχας.

НАРОДНЫЙ КОМИССАРИАТ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ
УПРАВЛЕНИЕ ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ

ПРОТОКОЛ ДОПРОСА

К ДЕЛУ № _____

1936 г. Сент. мес. 19 дня. Я. Н-к Зотг. СПО ВГБ ЗДЗ
(должн., наимен. органа, фамилия)

инквд Арбутовски допросил в качестве свидетеля

1. Фамилия Троскура

2. Имя и отчество Лаврентий Евсеевич

Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής ανήκε στην αυτόνομη Ουκρανική Εκκλησία, η οποία επίσης δεν τιμούσε τη μνήμη του Πατριάρχη Μόσχας Σεργίου (Stragorodsky), και οι ιεράρχες της υπόκειντο σε «απαγόρευση της ιερατικής τους διακονίας» από τη Σύνοδο της Μόσχας. Μετά την άφιξη των σοβιετικών στρατευμάτων, μάλιστα, ο Αρχιμανδρίτης Λαυρέντιος, αν και αναγκάστηκε να ενταχθεί στο Πατριαρχείο Μόσχας της ΡΟΕ, παρέμεινε σε αντίθεση με τον Επίσκοπο Βόρι (Vick), που στάλθηκε από τη Μόσχα, κάτι για το οποίο δέχθηκε επανειλημμένα προσβολές, επιπλήξεις και απειλές «απαγόρευσης της ιερατικής του διακονίας». Είναι γνωστό ότι ορισμένοι ιερείς της ΡΟΕ στο Chernigiv τη δεκαετία του 1940 ονόμαζαν τον π. Λαυρέντιο «αυτοκεφαλίστη», προειδοποιώντας τους ενορίτες του να μην επικοινωνούν μαζί του. Επιπλέον, μέχρι τον θάνατό του, συνέχιζε να δέχεται και να ευλογεί κρυφά εκείνους τους Αληθινούς Ορθόδοξους Χριστιανούς των κατακομβών (ΑΟΕ) που δεν αναγνώριζαν το Πατριαρχείο Μόσχας και συνέχιζαν να προσεύχονται κρυφά στα σπίτια τους.

Κατά συνέπεια, και από αυτή την άποψη οι φανταστικές δηλώσεις και ιστορίες του Χερουβείμ του 1994 είναι αστήρικτες.

Έτσι, έχουμε να κάνουμε με εσκεμμένη και χονδροειδή παραποίηση και διαστρέβλωση, που πραγματοποιήθηκε το 1994, τόσο της εκκλησιαστικής ιστορίας, όσο και της αληθινής εικόνας του αγίου και των πεποιθήσεων που ομολογούσε. Μέσα από τέτοια προβοκάτσια, πολιτικά συνθήματα και ιδέες αποδόθηκαν ψευδώς στον σεβαστό άγιο, προκειμένου να προωθήσουν περαιτέρω και να τα διαδώσουν μεταξύ των πιστών στο «όνομά του», αποδίδοντάς του τεχνητά την αυθεντία των λεγόμενων «προφητειών», και έτσι να «ιεροποιήσουν» αυτές καθαυτές τις ιδέες.

Είναι αυτές οι πλασματικές και πλαστές «δηλώσεις» και «προφητείες» από τον σεχταριστή ακτιβιστή Χερουβείμ Degtyar τη δεκαετία του 1990, οι οποίες ούτε ειπώθηκαν ούτε κοινοποιήθηκαν ποτέ από τον Άγιο Λαυρέντιο του Chernigov, αλλά υιοθετήθηκαν στην ανάπτυξη μιας νέας μπερλιαστικής-φονταμενταλιστικής ιδεολογίας του «Ρωσικού κόσμου», και οι οποίες επιβάλλονται πλέον δια της βίας στο Πατριαρχείο Μόσχας από τον σημερινό Πατριάρχη του Κύριλλο Gundayev.

Οι μηχανογραφίες του Πατριάρχη Μόσχας Κύριλλου

Καθώς ο Πατριάρχης Μόσχας Κύριλλος Gundayaev για να δικαιολογήσει τον πόλεμο της Ρωσικής Ομοσπονδίας κατά της Ουκρανίας θυμήθηκε στο κήρυγμά του της 4ης Νοεμβρίου 2022 «την ημέρα του εορτασμού της 1020ης επετείου από τη Βάπτιση των Ρως, όταν στο Κίεβο, στο Khreshchatyk, όπου χιλιάδες άνθρωποι φώναζαν τα λόγια του Αγίου Λαυρεντίου του Chernigov: ‘Ουκρανία, Ρωσία, Λευκορωσία-μαζί είμαστε οι Άγιοι Ρως’! Ήταν μια χορωδία χιλιάδων ανθρώπων που ενωνόταν από μια πίστη, μια εθνική αυτοσυνειδησία. Τί δύναμη έδειξε τότε ο λαός μας» (βλ.: <http://www.patriarchia.ru/db/text/5973837.html>).

Τι ήταν εκείνο το γεγονός, κατά το οποίο μια «χορωδία χιλιάδων ανθρώπων» στο Κίεβο «διακήρυττε» τέτοια συνθήματα και ποιους δήθεν ένωνε μια «κοινή εθνική συνείδηση»; Αποδεικνύεται, πλέον, ότι αυτή ήταν μια ροκ συναυλία στο Khreshchatyk, στις 26 Ιουνίου 2008, κατά την οποία ο μετέπειτα Μητροπολίτης του Σμολένσκ Κύριλλος Gundayaev πήδηξε στη σκηνή και άρχισε να φωνάζει δυνατά αυτό το σύνθημα μπροστά στους νέους. Οινόπνευματώδη ποτά πωλούνταν στους δρόμους και πολλοί από αυτούς που παρευρέθηκαν στη συναυλία ήταν σε κατάσταση μέθης, αφήνοντας τα άδεια μπουκάλια τους ακριβώς κάτω από τα πόδια τους... Μέσα στο πλήθος υπήρχαν πολλοί τύποι με κοντομάνικα μπλουζάκια με ρωσικά σύμβολα, οι οποίοι σαν να ήταν από διαφορετικά μέρη άρχισαν να φωνάζουν αυτό το σύνθημα για την «ενωμένη Αγία Ρωσία» με τον Μητροπολίτη. Σε ένα είδος υπνωτικής έκστασης το σύνθημα το επανέλαβαν κάποιοι άλλοι νέοι από το πλήθος. Οι περισσότεροι από τους θαυμαστές της ροκ μουσικής που είναι παρόντες στη συναυλία ανήκουν σε μια ποικιλία άτυπων κινήσεων νέων (συχνά εντελώς μη χριστιανικών), που δεν καταλαβαίνουν καν ποιος ήταν ο παράξενος άντρας με την γενειάδα, που έμοιαζε με τον φανταστικό «μάγο Γκαντάλφ» του Τόλκιν, ούτε γιατί πήδηξε στη σκηνή με τους μουσικούς της ροκ, και τι ήταν αυτή η υπέροχη «Αγία Ρωσία» για την οποία φώναζε. Αλλά ο Κύριλλος Gundayaev δεν ήταν αδιάφορος για ό,τι συνέβη. Το κύριο πράγμα ήταν να κατασκευαστεί το απαραίτητο «ταμπλό» για τις τηλεοπτικές κάμερες, ώστε αργότερα να δηλώσει ότι όλοι οι παρευρισκόμενοι εκεί ενώνονταν με μια «κοινή εθνική συνείδηση» και «τι δύναμη έδειξε ο λαός μας εκείνη την εποχή».

Αργότερα σε συνέντευξη Τύπου στη Μόσχα, ο Μητροπολίτης Κύριλλος μίλησε για αυτό το πρώτο του πείραμα στο Κίεβο, λέγοντας: «Ήταν σαν μια συνάντηση απελευθερωτών, στην οποία υπήρχε τέτοια χαρά μεταξύ των Ουκρανών» (βλ.

<https://ukraine.segodnya.ua/ukraine/rucckaja-tserkov-zajavljaet-cto-ne-dopuctit-kanonizatsiju-rackolnikov-119477.html>). Στη συνέχεια σημείωνε: «οι τελευταίες μέρες έδειξαν ότι εμείς, οι Ουκρανοί, οι Ρώσοι και οι Λευκορώσοι, κατανοούμε επίσης τη σημασία της διατήρησης ενός ενιαίου χώρου του πολιτισμού, που ονομάζεται Αγία Ρωσία» (βλ. <http://www.patriarchia.ru/db/text/443064.html>).

Μετά την εκλογή του, έξι μήνες αργότερα τον Ιανουάριο του 2009, ως νέος Πατριάρχης Μόσχας, ο Κύριλλος Gundayaen δημιούργησε την ιδεολογία του «Ρωσικού κόσμου», το θεμελιώδες δόγμα ολόκληρης της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Πατριαρχείου Μόσχας, την οποία είχε δοκιμάσει προηγουμένως. «Μόνο ένας ενωμένος ρωσικός κόσμος μπορεί να γίνει ένα ισχυρό υποκείμενο της παγκόσμιας διεθνούς πολιτικής, ισχυρότερο από οποιεσδήποτε άλλες πολιτικές συμμαχίες», είπε ο Πατριάρχης Μόσχας Κύριλλος στα εγκαίνια της 3ης «Συνέλευσης του Ρωσικού Κόσμου» τον Νοέμβριο του 2009 (βλ. <http://www.patriarchia.ru/db/text/928446.html>).

Στο εξής, χειρισμοί με συνθήματα όπως: «ενωμένη Αγία Ρωσία», «ενωμένο πολιτιστικό χώρο», «ενωμένο ρωσικό κόσμο», «ενωμένοι πνευματικοί σταυροί» κ.λπ. αποκτούν συστημικό χαρακτήρα, υιοθετούμενο, όχι μόνο από το Πατριαρχείο Μόσχας της ΡΟΕ, αλλά και τις δομές εξουσίας και στις ειδικές υπηρεσίες της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

Σε αυτή την ιδεολογία, ο Πατριάρχης Μόσχας επικαλείται συνεχώς τους όρους «Αγία Ρωσία» και «ενιαίος ιστορικός χώρος των λαών της Αγίας Ρωσίας», σαν να αντιπροσώπευαν ένα είδος ιστορικής πραγματικότητας, αν και στην ουσία είναι μόνο μια λαογραφική μεταφορά, ένας φανταστικός μύθος-όνειρο, που τεχνητά επινοήθηκε από γραφείς του περιβάλλοντος του Ιβάν του Τρομερού και στη συνέχεια, ως απόκρυφοι θρύλοι, μεταφέρθηκε στη λαογραφία του ρωσικού μυστικιστικού σεχταρισμού. Έτσι, δεν είναι μόνο αναλφάβητος από επιστημονική και ιστορική άποψη (γιατί στην πραγματικότητα μια χώρα ή ένα κράτος με την ονομασία «Αγία Ρωσία» δεν υπήρξε ποτέ), αλλά μια σκόπιμη χειραγώγηση και υποκατάσταση εννοιών.

Μια αντι-ευαγγελική «θεολογία του πολέμου»

Η παραγωγή τέτοιων ιδεών απέκτησε νέα πνοή μετά την έναρξη του πολέμου της Ρωσίας εναντίον της Ουκρανίας. Δικαιολογώντας τον, δύο εβδομάδες μετά την έναρξή του, ο Πατριάρχης Κύριλλος σε κήρυγμά του της 06.03.2022 δήλωνε: «Έχουμε μπει σε έναν αγώνα που δεν έχει φυσική αλλά μεταφυσική σημασία»

<http://www.patriarchia.ru/db/text/5906442.html>). Στο επόμενο κήρυγμά του της 18ης Οκτωβρίου 2022, ο ίδιος τόνισε με έμφαση, ότι αυτός ο «μεταφυσικός αγώνας» ασκείται από τη Ρωσία στην Ουκρανία, «ώστε με την δύναμη του Θεού όλες αυτές οι διαβολικές σκέψεις που δεν αναζητούν την πνευματική ενότητα της Αγίας Ρωσίας να εξαλειφθούν από το μυαλό των ανθρώπων, και να συνειδητοποιήσουμε όλοι την ευθύνη μας να διατηρήσουμε την πνευματική ενότητα του ρωσικού κόσμου...Εκφέρω με θάρρος μέσα τους τοίχους αυτής της Εκκλησίας τις λέξεις *Ρωσικός κόσμος*, αν και γνωρίζω ότι κάποιες δυνάμεις στην Ουκρανία τις δαίμονοποιούν...Χρησιμοποιούμε αυτή τη έκφραση με πλήρη ευθύνη, εσωτερική ηρεμία και σιγουριά για την ορθότητα της θέσης μας... Είμαστε ένας λαός – ο λαός της Αγίας Ρωσίας...μιας ιστορικής Πατρίδας, που ονομάζεται Ορθόδοξη Ρωσία. Οι προσευχές μας σήμερα αφορούν αυτό, και προς αυτόν τον σκοπό κατευθύνουμε τους κόπους μας σήμερα».
<http://www.patriarchia.ru/db/text/5968673.html>).

Επιπλέον, στις 25 Οκτωβρίου 2022, κατά την έναρξη της 24^{ης} συνεδρίασης του «Παγκόσμιου Συμβουλίου των Ρωσικών Λαών» (ΠΣΡΛ), ο Πατριάρχης Μόσχας είπε ότι η Ρωσία σήμερα αντιπαλεύει την «Διεθνή παγκοσμιότητα», χωρίς την οποία αυτός που «θα διεκδικήσει την παγκόσμια εξουσία και του οποίου το όνομα συνδέεται με το τέλος του κόσμου» (δηλαδή «ο Αντίχριστος») δεν θα υπάρχει». Αυτό σημαίνει, όπως τόνισε ο Κύριλλος Gundayev, ότι «ο αγώνας μας δεν είναι εναντίον σαρκός και αίματος, αλλά εναντίον των ηγεμόνων του κόσμου του σκότους της εποχής μας, του πνεύματος του κακού του υπό τον ουρανό» (ομιλία 25.10.2022, βλ. <http://www.patriarchia.ru/db/text/5971182.html>). Και στο κήρυγμά του της 6ης Νοεμβρίου, επαναλαμβάνοντας το δικό του αφήγημα για την «αμετάβλητη Τριάδα της Αγίας Ρωσίας», και ευχόμενος την «δύναμη πνεύματος» προς τους «εκπροσώπους της φρουράς των Ενόπλων Δυνάμεών μας, και όλων των Ενόπλων Δυνάμεων της Ρωσικής Ομοσπονδίας», πρόσθεσε ότι «η Ρωσία σήμερα είναι ένας πραγματικός *στύλος και έδραίωμα της αλήθειας* (Α΄ Τιμ 3:15). Αυτά τα λόγια ειπώθηκαν σε σχέση με την Εκκλησία, αλλά και ο πιστός λαός μας είναι ο ίδιος στύλος της αλήθειας» (<http://www.patriarchia.ru/db/text/5974368.html>)

Εμπνεόμενοι από τέτοια «ενισχυτική» προπαγάνδα, τέτοια μιλιταριστικά κηρύγματα και νουθεσίες του Πατριάρχη για τον «μεταφυσικό αγώνα» κατά «κοσμικών αρχόντων του σκότους και των πνευμάτων του κακού υπό τον ουρανό»,

τέτοιες «διαβολικές προθέσεις» των αντιπάλων της ενότητας του «ρωσικού κόσμου» και αντίθεσης της Ρωσίας στον «Αντίχριστο», Ρώσοι αξιωματούχοι με επιρροή άρχισαν επίσης να δηλώνουν ότι «όσο η ειδική στρατιωτική επιχείρηση συνεχίζεται, η αποσατανοποίηση της Ουκρανίας γίνεται όλο και περισσότερο επείγουσα» (δήλωση του Βοηθού Γραμματέα του Συμβουλίου Ασφαλείας της Ρωσικής Ομοσπονδίας Α. Ραβλιν της 25.10.2022, βλ. <https://tass.ru/politika/16150577>).

Επίσης με αφορμή την «Ημέρα Εθνικής Ενότητας», στις 4 Νοεμβρίου 2022, ο πρώην Πρόεδρος της Ρωσικής Ομοσπονδίας και σημερινός Αντιπρόεδρος του Ρωσικού Συμβουλίου Ασφαλείας Δημήτριος Medvedev, εξέδωσε μια δήλωση, που απηχούσε τις πρόσφατες δηλώσεις του προκαθημένου των Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Πατριαρχείου Μόσχας. Συγκεκριμένα, δήλωσε δημόσια ότι «αγωνιζόμαστε για όλο τον λαό μας, για τη γη μας, για τη χιλιετή ιστορία μας. Πολεμάμε ενάντια σε αυτούς που μας μισούν, που απαγορεύουν τη γλώσσα μας, τις αξίες μας ακόμα και την πίστη μας, που υποδαυλίζουν το μίσος για την ιστορία της Πατρίδος μας... Πολεμώντας εναντίον τους, αποκτήσαμε ιερή δύναμη... Όταν ο εξαθλιωμένος κόσμος καταρρέει, θα θάψει όλους τους αγέρωχους ιερείς του κάτω από πολλούς τόνους ερειπίων... Ακούμε τα λόγια του Δημιουργού στις καρδιές μας και υπακούμε σ' αυτά. Αυτά τα λόγια μας δίνουν έναν ιερό σκοπό. Ο στόχος μας είναι να σταματήσει τον υπέρτατος άρχων της κολάσεως» (<https://eadaily.com/ru/news/2022/11/04/medvedev-my-vosstali-protiv-vlastelina-ada-i-priobreli-sakralnuyu-moshch>).

Όλες αυτές οι παρανοϊκές δηλώσεις, όπως και οι δηλώσεις από σημαντικούς Ρώσους αξιωματούχους, δεν απηχούν μόνο τις δηλώσεις και τα κηρύγματα του Πατριάρχη Μόσχας, αλλά και συμπληρώνουν και συνεχίζουν τη ψευδο-ιερή αντι-ευαγγελική του «θεολογία του πολέμου». Στην πραγματικότητα, ο Κύριλλος Gundayev είναι ο εγκέφαλος της, και ως εκ τούτου, μαζί με άλλους εγκληματίες πολέμου του Κρεμλίνου, είναι άμεσα υπεύθυνος για το ό,τι εξαπολύθηκε αυτός ο πόλεμος, αλλά και τις χιλιάδες απώλειες αμάχων. Ταυτόχρονα, όπως είδαμε, η βάση και τα κύρια συνθήματα αυτής της φονταμενταλιστικής ιδεολογίας δεν προέρχονται από την εκκλησιαστική παράδοση, αλλά από τις σεχταριστικές ομάδες των περιθωριακών ρευμάτων, από απατεώνες και τυχοδιώκτες με κατεστραμμένο ψυχισμό και ανθυγιεινή πνευματικότητα. Ένας τέτοιος σεχταριστής ήταν ο αυτοδιόριστος αρχιεπίσκοπος Χερουβείμ Degtyar, ο οποίος στις αρχές της δεκαετίας του 1990 πρωτοσκέφτηκε και διέδωσε αιρετικές ιδέες, που αποτελούν τη βάση της σύγχρονης ιδεολογίας του «Ρωσικού κόσμου». Επιπλέον, πρόκειται για χοντροκομμένη και συνειδητή πλαστογραφία, χάρη στην οποία, «στο όνομα» ενός εκ των Ουκρανών αγίων του περασμένου αιώνα, του Αγίου Λαυρεντίου του Chernigov, καθαρά πολιτικά συνθήματα, ιδέες και ψεύδη ενός αντίχριστου και μιας αιρετικής φυσιογνωμίας επεκτείνονται τώρα στις μάζες και γίνονται το επίσημο δόγμα του Πατριαρχείου Μόσχας με στόχο την ιεροποίηση τους. Αυτές οι ψευδείς προφητείες χρησιμοποιούνται για να τεκμηριώσουν και να δικαιολογήσουν τόσο τις ιδέες της αποκατάστασης της ΕΣΣΔ/Ρωσικής αυτοκρατορίας, όσο και του πολέμου εισβολής της Ρωσικής Ομοσπονδίας κατά της Ουκρανίας και της γενοκτονίας του ουκρανικού λαού.

Είναι μάλλον συμπτωματικό ότι η ρωσική μετα-σοβιετική άρχουσα ελίτ (που είναι κυρίως αξιωματούχοι της πρώην ΚGB, που είχαν επιδοθεί σε αντιθρησκευτικές διώξεις και καταστολές στην ΕΣΣΔ), αλλά και ένα σημαντικό τμήμα της ρωσικής κοινωνίας, που βυθίζεται όλο και περισσότερο στη στοργή μιας παθολογικής μαχητικής τρέλας, τροφοδοτούνται και εμπνέονται ακριβώς από τέτοια ψευδο-πνευματικά υποκατάστατα, που επινοήθηκαν από έναν τρελό σεχταριστή.

Οριακές αιρετικές και ψυχο-πνευματικές εκτροπές βρίσκονται στον πυρήνα τους. Αυτό είναι ένα ξεκάθαρο σημάδι της περιθωριοποίησης και του εκφυλισμού σε

σεχταρισμό, τόσο της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, όσο και μεγάλου τμήματος της ρωσικής κοινωνίας, που είναι έτοιμο να δεχτεί και να καταναλώσει τέτοια πνευματικά υποκατάστατα. Οι χθεσινοί άθεοι και διώκτες της πίστεως, μεταμφιεσμένοι και μιμούμενοι τους Ορθοδόξους, υπό την καθοδήγηση των «τσεκιστών με ράσα» προσπαθούν να αποκαταστήσουν τον Πύργο της Βαβέλ. Παθολογικά ψέματα είναι στον πυρήνα της ιδεολογίας τους περί του Ρωσικού κόσμου. Για τέτοιους ανθρώπους είναι όσα λέει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο: «*ὕμεις ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ’ ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἔστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ*». (Ιω 8:44).

Μέσα από την ιεροποίηση των ψεύτικων ειδήσεων και ψεμάτων με το πρόσχημα της εξωτερικής εμφάνισης της Ορθοδοξίας στη Ρωσία, λαμβάνει χώρα μια λεπτή εσωτερική αλλαγή σε βαθύτερο επίπεδο. Στην ουσία αυτό είναι μια προσπάθεια ανάληψης του ρόλου του λεγόμενου Αντίχριστου, ο οποίος, σύμφωνα με τις προειδοποιήσεις του Αγ. Ιγνατίου (Bryanchaninov), του Αγ. Σεραφεῖμ του Σάρωφ, του Αγ. Κλήμεντος (Leontiev) και άλλων, μπορεί να εμφανιστεί συγκεκριμένα στη Ρωσία. Άλλωστε, το «αντί» στον όρο Αντίχριστος στα αρχαία ελληνικά δεν σημαίνει μόνο «κατά» αλλά και «αντί», δηλαδή αντικατάσταση του ενός από ένα άλλο, παραποίηση, υποκατάσταση. Και έτσι ο «αντίχριστος» δεν είναι απλώς κάτι ενάντια στον χριστιανισμό, αλλά και κάτι που τον υποκαθιστά με ένα εξωτερικό παραπλανητικό κάλυμμα μιας προσποίησης του χριστιανισμού. Αυτό είναι ακριβώς που βλέπουμε τώρα στο Πατριαρχείο Μόσχας της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας με την αντιευαγγελική «θεολογία του πολέμου», την μαζική στρατικοποίηση της εκκλησιαστικής συνείδησης και την «ιεροποίηση» της δολοφονίας και της γενοκτονίας Ουκρανών αμάχων. Όλος ο ελεύθερος κόσμος καταλαβαίνει πως το νόημα της ηρωικής αντίστασης της Ουκρανίας στην επίθεση της Ρωσικής Ομοσπονδίας του Πούτιν είναι μια αντιπαράθεση με τη γενική παραφροσύνη και τη σατανική εμμονή του «θανατηφόρου πλήθους» «από τα άκρα σημεία του βορρά» (Ιεζεκιήλ. 39).

Πηγή: <https://afon.org.ua/uk/publikatsii/falshivi-prorotstva-yak-vipravdannya-vijni-abo-sektantski-mistifikatsiji-moskovskogo-patriarkha-kirila.html> (1 Νοεμβρίου 2022)

Μετάφραση: Ομοτ. Καθ. Πέτρος Βασιλειάδης

** Ο Σέργιος Σουμύλο (Serhii Shumylo) είναι Δρ. Θεολογίας και Ιστορίας, Διευθυντής του Διεθνούς Ινστιτούτου Αγιορείτικης Κληρονομιάς (International Institute of the Athonite Legacy), Ερευνητής στο Ινστιτούτο Ιστορίας της Ουκρανίας, της Εθνικής Ακαδημίας Επιστημών της Ουκρανίας (Institute of History of Ukraine at the National Academy of Sciences of Ukraine), Αναπλ. Καθηγητής του Τμήματος Ανθρωπιστικών Σπουδών της National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts at the Ministry of Culture of Ukraine, και επί τιμή μέλος του Ουκρανικού Πολιτισμού*